

De theesalon van Krul is terug

Ja, zo moet het geweest zijn, in die beroemde theesalon van bakkerij Krul. Met naar sjiem neigende dames en heren die nippend aan het kopje thee of koffie en snoepend van verfijnd petit glacées of petit fours op gedempte toon het Haagse over de tong laten glijden. Zo was het gisteren weer even, bij de opening van de opnieuw ingerichte koffiekamer van het paleis aan het Lange Voorhout. Daar heeft een deel van het unieke, gerestaureerde, Krul-interieur weer een plaats gekregen. Tijdens de openingsuren van het paleis kan daar dus, in de koffiekamer, weer worden gesnoept van geraffineerd kleine gebakjes en verleidelijke bonbonnetjes. Niet van Krul zelf weliswaar, maar wel van hoge kwaliteit en, samen met een blik op het prachtige interieur uit de in 1970 gesloten bakkerij/theesalon van Krul, moet dat voldoende zijn om langzaam weg te dromen naar vroeger tijden. Naar tijden dat de familie Krul geheel eigenhandig en handmatig de lekkerste pâtisserie van de wereld maakte. Nou ja, van de wereld. In ieder geval werd het over de hele wereld verscheept. Dat deden ze ook bij Krul. Dankzij een speciale techniek kon allerlei lekkers, verpakt in vacuüm gezogen blikken, bij voorbeeld naar het toenmalige Nederlands-Indië worden verscheept. Vraag maar aan de zoon (H.L.) en de dochter (R.M.L.) van de laatste bakker Krul die op het Noordeinde zijn nering dreef. De kinderen, inmiddels ook al aardig op leeftijd, herinneren zich nog goed hoe in de aanloop naar feestdagen de gehele familie werd ingezet om chocolade, bonbons, hopjes, koek en taartjes te maken en te verkopen. Natuurlijk waren zij gisteren aanwezig bij de opening van de salon en natuurlijk zaten zij te glimmen. Want de historie van Krul mag er zijn. Twaalf filialen, een grote zaak in Scheveningen, het prachtige pand aan het

Noordeinde, prins Hendrik die er persoonlijk zijn ontbijtboek kwam kopen en koningin Wilhelmina die met haar hofdames in de salon kwam theedrinken. Dochter Krul vertelt: „Voor koningin Wilhelmina maakten we altijd iemand vrij als ze binnenkwam. Voor koningin Juliana hoefde dat later niet. Die zei altijd: 'Doe maar rustig aan hoor, ik wacht wel'. Ja, dat was alweer een andere tijd natuurlijk”. Na de oorlog kreeg Krul het moeilijk. Met name allerlei lastige regelingen waar het ging om personeel, er kwam keiharde concurrentie van bedrijven die het lekkers fabrieksmatig gingen maken en het leek wel of Den Haag en omstreken het extra geld niet over hadden voor de kwaliteitsprodukten van Krul. Dus wat heerlijk, dat vleugje door Wenen en Parijs geïnspireerde art nouveau in het paleis aan het Lange Voorhout. Waar dat prachtig gerestaureerde meubilair mooi staat te wezen. Waar de milde geur van koffie door de gangen zweeft en waar de liefhebber moeilijk een keuze kan maken uit de schat van taartjes en bonbons. „En wat heerlijk”, zegt de zoon Krul, „dat het allemaal in een heus paleis is. De bakkerij had immers een speciale band met het koningshuis. We zijn heel wat naar Soestdijk gereden om daar taarten af te leveren”. De koninklijke familie en al die andere Hagenaars hebben nu gelukkig weer een plekje waar het gebak en de herinneringen zoet zijn.